

ger gaar frem med Kæmpestrid, saaledes at, naar man i Dag træffer de 'og de Sikkerhedsforanstaltninger', er det ikke sikkert, at de om ganske kort Tid ville være tilstrækkelige, og saa skal Lovgivningsmagten igjen sættes i Virksomhed for at faae dem forandrede. Jeg skal i saa Henseende blot henpege paa den Rolle, som Elektriciteten i den senere Tid synes at skulle komme til at spille, den er slet ikke omtalt her i Loven. Jeg har set et eller andet Sted, at det at berøre en elektrisk Ledning endog er saa farligt, at det kan dræbe et Menneske. Jeg mener altsaa, at dersom der skal gøres Noget i den Retning, maa Administrationen i Virkeligheden have friere Hænder, end den horefter har. Jeg skal i saa Henseende henpege paa Loven af 24de Marts 1875 om Tilsyn med Dampkedler. Der er alle de tekniske Spørgsmaal udeladte, der bestemmes blot, hvilke Dampkedler, der ere under Tilsyn, og at Tilsynet skal udøves paa den og den Maade. Derimod er det overladt til Administrationen at bestemme, hvorledes Prøver med Dampkedler skulle ske. Denne Lov har nu været i Virksomhed i en halv Snes Aar, og jeg har ikke hørt, at det har voldet nogen Betænkelighed at overlade alle den Slags Ting til Administrationen. Der er endnu en Side af Sagen, som jeg ønsker at berøre. Den over Spørgsmaalet nedsatte Kommission har beklaget, at den har savnet en Statistik, men den har dog selv i den korte Tid, hvori den har virket, samlet sig nogen Statistik, og denne er opført i Beretningen pag. 5 nederst paa Siden. Den ser egentlig lige overfor det Spørgsmaal, der her foreligger, noget underlig ud. Statistiken gjælder kun to Amter, Præstø og Sorø Amter. I Præstø Amt har der i Aarene 1875—79 været 101 Tilfælde af Maskinlæsioner. Af disse 101 Tilfælde ere 86 forefaldne ved Landbrugsmaskiner, saaledes at i dette Amt kun 15 Tilfælde ere skete ved den egentlige Fabrikvirksomhed. I Sorø Amt stiller det sig anderledes; der har der i 1882 — det er rigtignok kun et enkelt Aar, hvorom der er Oplysning — været 64 Skadestilfælde, deraf 53 ved Landbrugsmaskiner. Dette synes altsaa at vise, at det er Landbrugsmaskinerne, som kræve de fleste Offre i saa Henseende, medens de Offre, som den egentlige Industri kræver, ere forholdsviis kun lidet talrige. Jeg føler mig endog forvisset om, at dersom man kunde undersøge de Tilfælde, hvor den egentlige Industri eller Fabrikvirksomhed har krævet Offre, vilde man finde, at de fleste af disse Offre vare faldne enten for egen utilbørlig Uforsigtighed eller ogsaa ved et Til-

fælde, som intet Menneske kan beregne, f. Ex. ved Sprængning af Maskindele eller af Remme, ved Fald i Fabrikkerne eller lignende. Den egentlige Industri kræver saaledes efter min fulde Overbevisning langt fra saa mange Offre, som Maskiner i Landbruget. Det ligger ganske simpelt deri, at til at betjene denne Slags Maskiner anvendes i Landbruget i Regelen Folk, som næsten absolut, dersom der ikke er Overordnede ved Siden, som kunne holde dem tilbage, maa blive ofrede. Det er ikke min Hensigt at fordybe mig nærmere heri. Sea har kun villet fremsøre disse saa Bemærkninger for at begrunde det Forslaa, jeg vil stille, at der nedsættes et Udvalg til at tage Lovforslaget under nøie Overveielse.

Luzen: Jeg vil udtale, at jeg ikke har saa store Betænkeligheder som den ærede foregaaende Taler med Hensyn til det første Afsnit af det foreliggende Lovforslag, der indeholder de Bestemmelser, der bør træffes ved Brug af Maskiner i Industriens eller Landbrugets Tjeneste, for saa vidt muligt at undgaa Ulykkestilfælde. Dette Afsnit er jo i Hovedsagen overensstemmende med det Resultat, hvortil den Kommission er kommen, der har været nedsat i denne Sag, og i denne Kommission har der været fuldkommen sagtyndige Mænd, som have kunnet bedømme Forslagene. Hvorvel jeg maa indrømme, at man ikke kan og heller ikke bør forsøge at udtonne Spørgsmaalet i den tekniske Retning i Lovform, men at man maa overlade en Del til Administrationens Anordning, forekommer det mig dog, at naar man ser hen til Bestemmelsen i § 16 om det overordentlige Ansvar, der paalægges Arbeidsgivere, for saa vidt de overtræde Lovens Bestemmelser, og til den Erstatningspligt, som ligeledes paalægges dem, er det et Spørgsmaal, om det ikke vil være rigtigt, at man dog i Hovedsagen i selve Loven optager de Bestemmelser, som kunne føre til saadanne Følger. Idet jeg berører dette Spørgsmaal, vil jeg med det Samme bemærke, at Loven i en ganske særdeles Grad er i den arbejdende Befolknings Interesse. Den Erstatningspligt, som paalægges i § 16, og Anvendelsen af Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelovs §§ 300 og 302 have en saa overordentlig Betydning, at naar disse Bestemmelser blive gennemførte med Alvor, maa de være i allerhøieste Grad betryggende for de Folk, hvis Vel man her har for Øie. Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler i, at det sandsynligviis ikke er i de egentlige Fabrikker, at de fleste Ulykkestilfælde indtræffe, thi i Fabrikkerne